

om mod Taleren, og det tog sig ud for Folk, som om ogsaa han var ked af denne Præst, der blev ved at snakke. Den ene Arm laa paa Rækværket, og Fingrene bevægede sig utaalmødt. Undertiden syntes han at sukke dybt af Kedsomhed, eller han saae ud over Forsamlingen med et ligesom haabløst Blik, der straks opildnede Spektakelmagerne til nye Tilraab.

Det var altsammen Komediespil. Ingen var saa lydhør som han, ingen fulgte Præstens stilfærdige Tale med dybere Uro. Denne Brodersøn havde beskæftiget den gamle, barnløse Mand fra den første Gang, han saae hans Navn paa Tryk. I de sidste ti Aar havde hans Tanker kreset om ham. Med sit forvitrede Hjertes sidste Rest af blide Følelser havde han paa Afstand fulgt hans Færd. Ad Omveje havde han bestandig forhørt sig om ham. Selv efter at Brodersønnen var bleven Præst, havde han ikke opgivet Haabet om en Forstaaelse, og da han nu erfarede, at Tyrstrup underhaanden modarbejdede Balduin Hansens Valg til Fordel for ham, havde han overvundet sig til selv at komme og forsøge en Tilnærmelse.

Yderst ude i Forsamlingen stod en Mand, som Folk skævede lidt ængstelig til paa Grund af hans Paaklædning og hele besynderlige Udseende. Det var en tung Skikkelse med et vejrbændt Ansigt og Briller. En Kasket sad ham dybt ned over et vildt voksende Haar, der ligesom hans Frakke var næsten affarvet af Sol og Vind. Klæderne hang om ham som en Sæk. Paa Fødderne havde han et Par elendige Ankelsko, der syntes at være bleven